

HET TELEFOONTJE WAAR ELKE OUDER BANG VOOR IS

Zondag 5 juli

In de nacht van 4 op 5 juli 2020 om een uur of vier stootte mijn meissie mij aan in bed. “Jim is nog niet thuis, normaal is hij er al lang.” Als vader, met ruime ervaring in het uitgaansleven, opperde ik om hem een appie te sturen en te vragen waar hij was.

Juist op dat moment ging haar telefoon. Het telefoonnummer was onbekend. Het was Julian, Jims beste maat. Hij belde met de telefoon van een vriendin en hij was in paniek. Hij schreeuwde van alles door elkaar heen: “Je moet komen. Het is zo erg.” “De ambulance is er.” “Hij vloog door de lucht en ik heb hem moeten reanimeren.” Wij hadden inderdaad wel even daarvoor buiten de sirene van een ambulance gehoord. We hielden Julian aan de telefoon. Als vader was ik nog rustig en dacht ik dat het wel mee zou vallen. Ja, toch? Zo denken mannen meestal. Tenminste, ik wel. Maar Bianca niet. Nee, die dacht direct aan het ergste. Dit was waar zij altijd al bang voor was geweest.

Dit was de reden waarom Jim ons altijd even wakker maakte wanneer hij thuis kwam. Altijd. Hoe laat het ook was, of hoe dronken hij ook was. Hij deed dat ook altijd braaf, omdat hij wist dat zijn moemsie dan pas echt gerust was. Op dat moment ging ook de deurbel en de moeder van Julian stond aan de deur. Zij was ook

gebeld en wilde ons naar de ambulance rijden. Onze dochter, Jackie, was niet thuis. Die logeerde bij haar vriendin. Wij schoten snel in een trainingsbroek en stapten in. Julian hing nog steeds aan de telefoon. Ik hoorde de ambulancebroeder op de achtergrond. "Zeg maar dat het wel goed komt, hij snurkt al een beetje en laat ze maar direct naar het ziekenhuis rijden."

Julians moeder reed ons naar ziekenhuis Westeinde in Den Haag. Onderweg praatten we over wat er allemaal gebeurd kon zijn. Ik weet nog dat ik een verhaal vertelde over een vriend van vroeger, die van zijn fiets viel en met zijn hoofd tegen een stoeprand was gevallen. Die was toen ook eerst buiten bewustzijn en ging daarna snurken. Dat bleek later in het ziekenhuis een zware hersenschudding te zijn.

We kwamen aan bij de spoedeisende hulp van het Westeinde Ziekenhuis. Na tien minuten wachten kwamen er twee agenten, gevolgd door Julian binnen. Zij vertelden ons wat zij tot dan toe wisten. Jim en Julian hadden een feestje gehad in een hok en fietsten samen naar huis. Een onbekende auto had Jim op zijn fiets van achter geschept en is daarna doorgereden. De telefoons van allebei de jongens waren leeg en dus had Julian keihard om hulp geroepen. Twee vriendinnen, die van hetzelfde feestje kwamen, schoten gelijk te hulp. De een had gelukkig een volle telefoon bij zich en zij belde direct 112. Inmiddels kwamen er ook mensen die langs die laan woonden uit hun bed en zij schoten te hulp. Zij hadden eerst de harde klap van de aanrijding en daarna het schreeuwen van Julian gehoord. De telefonist van 112 hielp Julian en vertelde wat hij moest doen om Jim te reanimeren. Ook de omstanders hielpen